

[Alfred Jensen.]

ningen ikke er flertal for at afskaffe skattefradragsretten. Det er muligt, men der er i hvert fald ingen, der kan sige det med sikkerhed. Hvis problemet blev lagt frem på den rigtige måde for befolkningen, tror jeg nok, at det store flertal ønskede en sådan ændring. Selv her i tinget er det vel endnu ikke helt afgjort, hvor flertallet er. Da vi første gang behandlede reformforslaget om afskaffelse af skattefradragsretten, var der to partier, der afgjort gik ind for, at den skulle ophæves, men der var ikke så særlig megen overbevisning i afvisningen fra retsforbundets ordfører. Han anvendte sådanne udtryk som, at han betragtede skattefradragsretten som udhulet, og hvis man kunne finde frem til en forsvarlig løsning, gik det nok. Det tyder for mig på, at det sidste ord ikke er sagt i denne sag, og at det vil være muligt at afskaffe skattefradragsretten, hvis man fjerner de urimeligheder, der findes i skattelovgivningen, og jeg tror, det er den eneste rationelle måde, dette spørgsmål kan løses på.

Jeg skal ikke fordybe mig yderligere i de bemærkninger, som nu fremføres i anledning af det fremsatte forslag. Problemet hænger sammen med hele dette samfunds karakter og den måde, hvorpå man udnytter den arbejdende del af befolkningen, den måde, hvorpå man lægger byrder på den. Skal man have et fornuftigt og rationelt skattesystem, må man også se på samfundets økonomiske grundlag, og hvis man vil have en retfærdig fordeling af byrderne, bør man også sigte efter en ændring af samfundssystemet. Her drejer det sig, må man have lov at sige, om et lapperi; og selvom man bedømmer det udfra dette synspunkt, er dette forslag ikke egnet blot som en midlertidig løsning. Derfor kan det ikke forventes vor støtte.

Søren Olesen: Jeg kan også begynde med at sige, at forslaget naturligvis viser, at der er interesse omkring den ualmindelig hårde beskatning af en ekstra indtægt det første år. Det er et spørgsmål, det er nødvendigt at få løst, det kan jeg give min tilslutning til.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente, at mit parti sådan halvvejs havde sluppet standpunktet om skattefradragsretten, det ærede medlem kan selvfølgelig

godt fortolke det sådan. Hvis man kan finde andre garantier mod en urimelig beskatning, er det noget, der kan drøftes. Der er dog ingen, der kan tænke, sådan som forholdene er, at det virkelig skulle være den endelige regel, man nu praktiserer.

Jeg synes, at den nuværende skattelovgivning rummer så mange urimeligheder, at vi allesammen, hvis man kan finde ændringer, som kan tage disse urimeligheder bort, må være villige til at drøfte dem. Derfor har jeg også prøvet at se på dette forslag med en, kan jeg godt sige, vis velvilje, men ordningen vil jo kun kunne løse en detail, og det er et spørgsmål, om den virkelig kan løse den. Der er f. eks. forslaget titel. Man kunne lige så godt sige, at det er et forslag om udskydelse af skattebetaling. Det hedder ganske vist forslag om forskudsvis indbetaling, men hensigten er da, at man til gengæld for forudbetalingen skal vente et stykke tid med at betale den sidste del, for man klargør i bemærkningerne, at resultatet skal blive det samme, og det fremhæver man forsåvidt som en fordel. Man siger, at man ikke foreslår, at staten skal miste nogle penge, resultatet skal på længere sigt blive noget nær det samme; det synes dog at være påvist, at forslaget rummer en del vilkårligheder, således at det ikke vil komme til at virke helt ens overfor alle.

Der er talt en del om administrationen af loven. Det vil jeg ikke stå og gentage, men der er en ting, som ikke har været nævnt, og det er det ekstrararbejde, ligningsmyndighederne får med at kontrollere denne skatteindbetaling. Nu er det sådan, at indkomstår og finansår ikke falder sammen, og det gør jo, at man i forvejen må passe lidt på, men det er dog sådan, at ligningsmyndighederne ved at se på et skattekartotek kan se, hvad der er indbetalt i det år, der er gået. Gennemfører man det foreliggende lovforslag, skal skattemyndighederne til at undersøge i hvert fald mindst 2 år, fordi der året i forvejen kunne være forudbetalt noget, som først kommer til at gå ind på den skat, der er pålignet næste år. Når dertil kommer, at København og en del købstæder opkræver skatterne et kvartal senere, end man gør i det øvrige land, vil det, når folk flytter fra den ene kommune til den anden, blive noget vanskeligt at